

सोमतिलकसूरिविरचितं करहेटकपार्श्वनाथस्तोत्रम्

-सं. विजयमुनिचन्द्रसू०

तपागच्छीय आचार्यश्रीसोमतिलकसूरिजीए रचेल आ स्तोत्र एक प्राचीन फुटक पानां धरावती प्रतिमांथी प्राप्त थयुं छे. प्रतिनी लखावट जोतां ते संभवतः १६मा शतकनं होवानुं लागे छे. आ स्तोत्र अप्रगट होवाथी अत्रे प्रकाशनार्थे प्रस्तुत छे.

स्वामिन् ! नमन्नर-सुरा-ऽसुरस्मौलिमौलि-

रत्नप्रभापटलपाटलितांऽहिपद्म ! ।

पार्श्वप्रभो ! भुवनभासनभास्कर ! त्वा-

मानौम्यमानबहुमानमहं महेश !

॥१॥

श्रीअश्वसेननरनाथकुलावतंस !

वामावरोदरसरोवरराजहंस ! ।

भव्याऽङ्गिमानसमहार्णवपूर्णचन्द्र !

कस्त्वां न नौति जिननायक ! वीततन्द्रः

॥२॥

विश्वत्रयार्तिहरणप्रवणप्रवीण !

विश्वत्रयीमथनमन्मथभावहीन ! ।

विश्वत्रयीसकलमङ्गलदानदक्ष !

विश्वत्रयोद्धरणधीरसरोरुहाक्ष !

॥३॥

संसारवारिनिधितारणयानपात्र !

त्रायस्व विश्वमखिलं गुणरत्नपात्र !

कीर्तिप्रतापपरितर्जितपुष्पदन्त !

पार्श्वप्रभो ! भुवनभूषणपुष्पदन्त !

॥४॥

देव ! त्वदङ्गमहसा सहसा जितेव ,

सूर्याङ्गजा जलभरं वहते हतेष्या ।

त्रैलोक्यलोकमहितस्य हितस्य सर्व-

सत्त्वेषु ते कथय को न हि किङ्करोऽस्ति

॥५॥

ध्यानानलेन भवता भुवनाधिनाथ !
 कर्मन्धनं निधनमाप्यत पार्श्वनाथ !
 त्वन्मूर्ध्नि नागपतिसप्तफणामिषेण
 तेनेव धूमलहरी लसति प्रकामम् ॥६॥

स्वामिन्नशोकतरुरेष जनानशोकान्
 धर्मं दिशन्निव खैरलिनानां करोति ॥
 प्राज्यप्रभावभवनस्य भवादृशस्य ,
 सङ्गात्र के विमतयोऽपि भवन्ति तज्ज्ञाः ? ॥७॥

मन्ये पुरस्तव विकस्वरपञ्चवर्ण-
 जानुप्रमाणकुसुमप्रकरच्छलेन ।
 विश्वाधिपस्य भवतो भयतः स्मरेणा-
 ऽऽमुच्यन्त पञ्चविशिखान् सविषादमीश ! ॥८॥

दोषाकलङ्कजडताश्रयिणः सुधांशोः ,
 साम्यं कथं भवतु ते वदनस्य देव ! ।
 नित्यं श्रियः कुलगृहस्य हि यस्य गाव-
 स्तापं जनस्य शमयन्ति सुधायमानाः ॥९॥

त्रैलोक्यलोचन ! सुधाञ्जनचारुरूपं ,
 चन्द्रांशुचारुचमरावलीरुत्तरन्ती ।
 मौलेर्गिरेरिव नदी जलपूरपूर्णा ,
 पार्श्वद्वयेऽपि तव देव ! विभाति शुभ्रा ॥१०॥

भित्त्वा विभो ! नर-सुरा-ऽसुरसंसदोऽसौ ,
 सिंहः सुवर्णमणिनिर्मितमासनं ते ।
 संभ्रित्य विज्ञपयतीव यथा भवाब्धे-
 र्मा नाथ ! तारय पशुं पशुजात्युपेतम् ॥११॥

सम्भावयामि भवतस्तनुसम्भवेन ,
 भामण्डलेन सितिना जिन ! भासुरेण ।
 पूर्णं नभस्तलमिदं सकलं यदीति ,
 नो तत्कथं मरकताभमिदं बभूव ॥१२॥

व्योमस्थितस्त्रिदशदुन्दुभिरेष हृद्यः ,
 पुंसां नदन्निति विभो वदतीव नित्यम् ।
 भो भो ! जगत्त्रयपतिर्जगदर्थवेदी ,
 नाऽतः परोऽस्ति भुवने तदमुं श्रयध्वम् ॥१३॥

लोकत्रयैकतिलकं प्रणमन्त्यमुं ये ,
 ते कीर्तिकेवलशिवत्रयमाश्रयन्ते ।
 कुन्देन्दुसुन्दरतरं त्रिजगज्जनानां ,
 छत्रत्रयं तव निवेदयतीव देव ! ॥१४॥

कुन्दावदातयशसं भगवन् ! भवन्तं ,
 भिन्नेन्द्रनीलमणिनिर्मलकायकान्तिम् ।
 कारुण्यपुण्यहृदयं हृदि यो बिभर्ति ,
 यान्ति क्षणेन विपदः क्षयमीश ! तस्य ॥१५॥

इति श्रीमत्पार्श्वक्षितिवलयविख्यातकरहे- ,
 टकस्याऽलङ्कार ! त्रिभुवनपते ! नम्रशिरसाम् ।
 सभावं स्तोतृणां विदलय महामोहपटलं ,
 घनं कर्मब्रातं हर वितर निर्वाणपदवीम् ॥१६॥

पूज्यभट्टारकप्रभुश्रीसोमतिलकसूरिविरचितं
 करहेटकमण्डनश्रीपार्श्वनाथस्तोत्रम् ॥